

Ágh István
ÁROKBÓL JÖN A TÖRPE*

Szükség és szenvedély

Fölgazosodtak a szérűk, eltűntek belőlük a kazlak, ott magasodnak a dombon, el-takarják a megszokott láthatárt. Most még a szalmát is igényelni kell, aztán vagy adnak vagy nem, hát a hosszas várakozás helyett hazaviszik, ami éppen szükséges. Lopják, mondja az elnök, valakit oda kell rendelni őrnek, de kicsodát ezek közül? Legyen a lopós ember, egy szenvedélyes tolvaj a legalkalmasabb.

Jól tudta a lopós ember, a tisztességes paraszt nem éjszaka indul azért a néhány öl szalmáért, "hanem világossal, de azért úgy, hogy senki ne vegye észre, például a mise alatt. Beharangoztak, ő meg mintha csak hátra menne, a rétre lejtő domb felől, lopózkodva foglalta el őrhelyét a szélső kazal oldalában. Tarisznyájából kicserélte sipkáját szalmakalapra, beült a kényelmes fészekbe nyakig. Aki *erre* tart, látható, egész útján végig követheti, mint éppen most az öreg embert a fiával. Tolja a gyerek a talicskát, nem szólnak egymáshoz, nem látszik rajtuk semmi izgalom. Annál inkább lapul az őr, rájuk feszül tekintetével, mint egy ragadozó. Visszafogja lélegzetét, kapar a torka, ezek meg csak jönnek a kárba, mint a marhák. Szaktudás nélkül. Aki nem lát a sötétben, nem tudja megkülönböztetni a zajokat, nem ismeri a terepet, az alkalmas időjárást, nem érzi meg a szerencsés órát, maradjon otthon. Menjen koldulni. Semmi kockázat, nincs semmi öröm ebben a csórékázásban nappal, talicskával, mindenki szeme láttára. De ha a szőlő érik! Meg kell lesni, ki marad a hegyen éjszakára, ajánlatos megvárni az éjfélt, aztán föl a puttonyt, a köténybe is fér egy öltre való, papucsot húzni a bakancsra... Gyere csak vén zsvány a dologtalan fiaddal! Most aztán elkaplak benneket! Az igazi lopás olyan, mint a vadászat. Föl kell mászni a dülő végébe, az erdő alá, onnan kell kezdeni. Nem ám egyszerre nekiesni, hanem innen is, onnan is, hogy később vegyék észre. Egy éjjel összejön legalább három présre való, lassacskán háromszor annyi, mint a sajátból. Persze nem ingyen, semmi sincs ingyen. Te se úszod meg, öreg! Csak engem megverték, földagadt a fejem, lerepedt a szám. Mi történt magával? Elestem. Ja? Most aztán elkapom, bekísérem!

Kelletlenül tolta a talicskát a fiú, az öreg égnek álló vasvillával baktatott. Ahogy közelebb értek, úgy apadt az őrben a szakértelem gögje, úgy érezte magát, mint akit rögtön megvernek, aztán majd följelentik, kibeszélik. A gyerek leejtette a talicska nyelét.

- Most lopunk, papa!

- Ez nem lopás. Ez csak a szalmazsákba kell - mondta az öreg, s beleszúrt a kazal tövébe, ha annak mondható az a halomba hányt kupac, melynek az alja az esőtől megfeketedett, elganyésodott, s a magas kóró visszafogta, ami a villára akadt.

- Szar munka. Rohadt az egész.

Kedves Gyerekeim!

Mindig vártam a leveleteket, gondoltam, hogy csak akkor irtok, ha elköltöztök így elhuzódik az átadás milyen nehéz várni Bella Mari itt voltak 2 nap Bella monta volt nálatok. Már meg nyugszanak Ferit is Lacit is fel veték Pécsre. Mariék 24 én menek Pestre az Ágnes jön. Vali itt volt a kinti házba 2 hétig Most már haza ment meguntta magát hála Istennek csak mérgecsit mindent rontót a kulcsot két napra eltörte ha ment el vitte a kulcsot most el bánt velem, be lakatolta a

*Részlet az (r6 készülő könyvből

Az őr nehezen türtőztette magát, még nem gyűlt össze elég bizonyíték, még várnia kellett, hogy leereszkedjen a kazal mögé, és hátuk mögé kerülve rájuk kiáltson: Tolvaj! Fogják meg! Lopják a kazlakat!

- A kazlat is olyan módjával kell rakni, mint a házat, nem csak így össze-vissza. Külön az árpát, külön a zabot, az árpáé teli gyöngye őszi vetésű lucernával. Ezek meg elbitangolják alomnak. Most már a kazal se fontos, hepe-hupás szántásra hányják, hurcolják a kazalrakónak, csináljon vele, amit akar. Nem úgy van az! A szalmát feszesre verjük a nyársra, aztán a legények pontosan egymáshoz fektetik, megalapoznak, és ha már nő a kazal, bedöntik a létráról, ahogyan mutatva van, a sarkot megszarvazom, megsaccolom, mikor kell szűkíteni, ahogyan apad az asztag, emelkedik a kazal, úgy keskenyítem a csúcsáig. Aki ezt érti, az nem hagy maradéknak egy fia petrencét se. Mit bámulsz? Nem te mondtad, hogy csupa törek a szalmazsákod? Hogy már a deszkán alszol? Elvinnék ezek még az álmunkat is. Te csak azt veszed vissza, ami a tied. Nesze!

Olyan pedánsra rakta meg a talicskát az öreg, mintha kazlazott volna kicsiben, megtetézte, kötéllal leszorította, körbe veregette vasvillával, kihuzgálta a laza szalmaszálakat, mehettek volna. Most lépne közbe egy igazi őr: Mit csinálnak?

Csak nem lopunk!? Evvel a talicskával? De magában tartotta: a káplán misézett, azért lett vége fél óra alatt. Előbukkantak az utcából a másfalusiak, az országút közepén mentek párasával, libasorban. Mennyi élő tanu!

- Meglátanak! - ijedt föl a gyerek, elindult, az apja is szégyenkezve követte, azt próbálták elhitetni, mintha a vasutról jönnének árkon-bokron keresztül, ahhoz meg mi közülük, ha nem visznek csomagot. Lassítottak, hogy ne kelljen köszönniük, nem néztek hátra, látható-e a megrakott talicska, ez a friss szalmakupac.

Mikor már eltűntek az őr szeme elől is, annyira lecsillapodott az izgatottsága, elkezdett unatkozni. Egyszer csak úgy érezte megint fogdába zárták, mintha a talicska foglya lenne, az szabja meg, meddig kell itt maradnia. Világosban nem merik hazatolni. Aztán azt korrogta a gyomra, a strázsálása teljesen fölösleges, majd szürkületkor visszajön, elcsípi a lopós családot, el se kell bújnia, csak elkiáltja magát: Teszed le! Azok meg ész nélkül leborítják a szalmát, mentik a menthetőt, szaladnak. Ezt képzelte, pedig az ellenkezője történt. Otthon se találta a helyét, míg be nem fejezte a napot. Alkonyodott, s már indult az őrségbe szigorúan, mégis a nagy kalandba, régi portyái idején szokott így belebújni az ördög, a lopás öröme, s már nem az volt az érdekes, hogy magának szerzi, már az is jól esett volna neki, ha másnak viszi a szájrét. Föl-emelte a terét, és húzta az öregék háza felé. A tarlóba vágó vaskerék csöndese gurult, csak némi zizegés hallatszott, bakancsa, mintha bársonyba lenne bagyulálva. Elhúzott a kora esti busz előtte az országúton a hétvégi utasokkal, a kivilágított arcok kifelé semmit se láttak, ő meg félvakon kereste az átjárást az árok túlfelére. Sosem volt annyira telhetetlen, hogy szekérszám, esetleg talicskával neheztse a dolgát, sokkal biztonságosabb a zsák, a puttony vagy a tarisznya. Most meg a kaput is ki kell nyitnia, fölverheti a kutyát is, bár az öregek rádióznak, látszik valami világosság az út felől, a gyerek nemrég mehetett szórakozni, az apja várja, míg megjön, pedig nyugodtan lefekhetne. A kutya meg se nyekken, talán a betörők beetették, idegenek lehettek, azok nincsenek semmire tekintettel.

kamrát nem tudok be meni ott van minden az álatoknak nem tudok hozni a szobából mindent kihordat a kamrába itt akart lakni de szerencsére kezdte a falat söpörni és hulot a vakolat meg a por és elment a kedve. Igen várlak beneteket ott kin igen jó a levegő. A kis Eszter már jó futó lehet már igen várom csak eljön az idő. Pistának névnapja alkalmából szeretettel köszöntöm kívánok sok szerencsét és egészséget Anyád Mi lesz a gázotokal mennyire kelene nekem is meg veném mint más

*Sokszor csokol beneteket
Nagy mama*